

מידי פעם מתגנבת לי המחשבה, אולי אני טועה ועדיף להיות כל חודש את כל מה שיש בלי להשאיר פרוטה?

מתוך הגליון

דבר המערכת

לשון הרע לא מדבר - עושה...

שתי הפרשיות שנקרא השבוע בע"ה, מוקדשות לענייני טומאת וטהרת המצורע. ואחד הדברים העיקריים עליהם באים נגעים על האדם, כידוע, הוא על איסורי לשון הרע.

ראשית צריך להבין, מה הסיבה שחמור כל כך עוון לשון הרע? אנו מוצאים בחז"ל המון ביטויים קשים ומרים נגד מספרי לשון הרע, העונשים עליהם הם עצומים, הרבה

המשך בעמוד הבא

תורת חסד

הגאון רבי גבריאל יוסף לוי שליט"א
ראש ישיבת "באר התורה" ונשיא הגמ"ח

שאלה:

ברצוני להציע פתרון יצירתי למצוקת הדיור, שמתבסס על פתרון הפריפריה, אשר רק הגמ"ח יכול להובילו.

אחד הקשיים בקהילות החדשות, שהמחירים עולים מיד כשהמקום מתבסס. קושי נוסף - קהילות קטנות מתקשות להתקיים עם מוסדות וכו'.

הרעיון שלי:

שהגמ"ח המרכזי ועוד כמה גמ"חים גדולים כגון קופרמן ופייגנבוים ועוד, יחליטו שסכום ההלוואה ייקבע לפי מחיר הדירה. דהיינו, כפי שהמחיר של הדירה יותר קטן - כך ההלוואה יותר גדולה. כיוצ"ב אפשר להקל בפריסת התשלומים.

לדוגמא: דירה עד 400,000 ש"ח = הלוואה של 300,000 ש"ח.

דירה עד 500,000 ש"ח = הלוואה של 200,000 ש"ח.

דירה עד 600,000 ש"ח = הלוואה של 150,000 ש"ח. וכן על זה הדרך.

התועלת:

1. הביקוש לדירות יקרות יקטן כי מפסידים הלוואה. ממילא עליית המחירים תיבלם.

2. תהיה יותר דחיפה לאברכים שרוצים לקנות דירה לקנות דירה זולה שתאפשר הלוואה יותר גדולה.

3. הדבר יסייע לעיבוי הקהילות החדשות.

בברכה, חיים

תשובה:

הרעיון מצד עצמו מצוין, זו תוכנית שראויה להיבדק ומטרתה טובות.

המשך בעמוד הבא

תגובות והערות על המדורים השונים יתקבלו בברכה בדוא"ל: Alon@hagmach.org.il או 6428158@gmail.com

מכתבים מובחרים יפורסמו בל"ו (ניתן בעילום שם)

פניות לגמ"ח המרכזי בדוא"ל: office@hagmach.org.il או בפקס: 02-6428158

יו"ל ע"י הגמ"ח המרכזי | עורך: הרב יעקב גולדשמידט | כותבים ומשתתפים: הרה"ג ר' יצחק אייזיק וינברג, הרב צבי רבינסקי, הרב ישראל גוטמן, הרב פנחס אריה רוזנטל, הרב יעקב סירוטה, הרה"ג ר' אשר וסרמן, הרב יהונתן שורק

יעוצב גרפי: סטודיו ספציפ 0548-540-650 | winterntz@gmail.com | לפניית לועדה הרוחנית: הרה"ג ר' חיים כהנא 5610681@gmail.com

בטאון זה עסק רבות בצורך לעבות את קהילות בני התורה בפריפריה, ובאופן כללי בהחדרת נושא הצמצום בהוצאות החתונה והדיור והקטנת ההתחייבויות המופרזות הנהוגות אצל רבים. ולוואי שהדברים יגיעו אל הרבים וישתמשו כנוהג מקובל.

יותר מגניבה ומהכאה למשל, שהם מעשי צער שנעשים בידיים ישירות למוכה או לנגב. והרי כאן לא מדובר במשהו שפועל נזק ישיר לאדם עליו מדברים, אם כך מדוע העונש חמור יותר?

דבר נוסף שיש להבין, והמפרשים עומדים על כך, מהי בעצם המידה כנגד מידה של עונש הצרעת על חטא לשון הרע? מה הקשר בין השנים? הן אדרבה, מספר לשון הרע פוגע במסופר באופן לא מוחשי, אם כן, מדוע העונש הוא כן ממשי?

נדמה, שהיום לא צריך להתעמק מדי בשביל להבין את התשובה. לשון הרע היא פגיעה נוראה באדם, היא מצירת את דמותו כרע, פוגעת אנושות בתדמיתו, בכבודו. אפשר היום, בקלות בלתי נסבלת כל כך, להרוס אדם, לרמוס את כבודו, לחשוף את קלונו ברבים - ועוד לעטוף זאת באיציטלא של 'זכות הציבור לדעת'.

ועל החטא הנורא הזה באה הצרעת, מלשון "מוציא רע". וזו גם מהות הצרעת: היא מוציאה את הרע הפנימי אל החוץ, אל הפומבי, אל מול כל עיני העם, כשם שמספר לשון הרע עושה. ומעניין, שזו גם דרך טהרתו - לגלח את שערותיו החיצוניות. להתבזות לעיני כל.

כאשר עוסקים במצוות החסד, בעצם עוסקים במידות האדם. מעשי חסד הם תיקון למידותיו של עושה החסד, שמעצם בריאתו הן רעות. יצר לב האדם רע מנעוריו, ואם לא יעמול ויתייגע לעקור את הנטיות הרעות על ידי עשיית מעשי חסד בניגוד לנטיותיו - הוא יישאר רע, והרע רק ילך ויחריף עם הזמן.

לו היינו מצויינים בעיניים רוחניות, היינו רואים כי הכלי היעיל והמעשי

כל מי שזכה להכיר את אותן הקהילות יודע, כי במקומות אלו אין כל התפשרות ברוחניות ובחיי תורה, ואדרבא, יש במקומות אלו תנאים מיוחדים להתעלות ולהתגדלות שאין במקומות רבים אחרים במרכז ומסיבות רבות, ופוק חזי.

חשוב להדגיש, שהמדד לא צריך להיקבע לפי גודל הדירה או מספר חדרים, כי אין חיסרון שבני התורה יגורו בדירות מרווחות ולא בדירות קטנות וצפופות שירבו את הקושי, כי אם להיפך, דירה נאה מרחיבה דעתו של אדם (ברכות נ"ז ב'). אלא שהמדד יקבע לפי גובה המחירים לדירה.

לגבי הישום בפועל של ההצעה בתוך הגמ"ח המרכזי, אזי במסגרת הנוכחית זה אינו ניתן לביצוע, משום שכל אדם שהצטרף לגמ"ח קיבל רשימת תנאים, ולא ניתן להוסיף פתאום תנאים חדשים שלא היו בשעת ההצטרפות.

ולכן צריך לבדוק ולחפש מקור מימון להלוואות אלו, ויתכן אף שכדאי לשקול הקמת קרן חדשה שתתן מענה בצורה זו, ואדרבא מכאן תצא קריאה לגמ"חים הבנויים באופן שמאפשר רעיונות מעין אלו, לשקול את הדבר.

לשאלות לנשיא הגמ"ח לחצו כאן

או בדוא"ל: 6428158@gmail.com / Alon@hagmach.org.il

אהבת חסד

תמצית ענייני גמ"ח עפ ספר אהבת חסד להח"ח

הרה"ג ר' אשר וסרמן שליט"א, מח"ס 'קיצור אהבת חסד' טל' 03-579-3051, נמסר על דעת שלא להעתיקו ללא רשותו

דיני קדימה בהלוואות

א) אם באו לפנינו שני עניים, שאחד מהם צריך כסף למזון, והשני צריך כסף לבגדים - ילווה למי שצריך את הכסף למזון.

ב) עני ואביון [אביון הוא דל יותר מעני] - אם שניהם צריכים הלוואה למזון או לביגוד - האביון קודם לעני.

(עפ"י אהבת חסד חלק א פרק ו)

ביותר לבצע בו את עבודת חיינו - תיקון מידותינו - הוא כלי עשיית החסד. כי או אז היינו רודפים ומנסים בכל דרך להשיג עוד מעשה חסד, עוד הוספת טוב, עוד הענקה לזולת - במטרה לנצח את אותו יצר עתיק שמלווה אותנו במסירות מרגע בואנו לעולם.

מזה ח"י שנים, מאז הוקם מפעל הגמ"ח המרכזי, שהמטרה הזו מתקיימת. המצטרפים לגמ"ח מרבים טוב, מעניקים לעצמם את האפשרות להתחבר למידת החסד, להפוך אותה לחלק מהם. זהו הערך המוסף שיש לכל מי שמצטרף אל תכנית הגמ"ח, מעבר לתועלת הברורה מאליה.

אולי, במידה מסוימת, זהו תיקון לקלקול המידה הרעה של דיבורי לשון הרע ורכילות, בהם, כאמור, יוצקים את הרע בעצם הדיבורים, שבסופו של דבר משפיעים ועולים אל פני השטח וגורמים לצרעת. כאשר משקיעים בחסד, מתאמצים בעשיית טוב, ומתחברים למעשה חסד עולמי, אנו בעצם עושים את אותו הדבר רק להיפך: הכסף שלנו נכנס לקרן הקיימת, אבל בעקיפין - הוא גם פועל ויוצר מעגלים רחבים של חסד שאלפים ורבבות נהנים ממנו. וכל זה נזקף לזכותנו.

כך נבנה עולם של חסד.

צריך שתבונו ותבחין ענין הלשון, אשר כל עניני האדם - לרעה ולטובה - תלוי בה

(ארחות צדיקים
שער לשון הרע)

איש את רעהו

מכתבים למערכת

דיוור בר השגה

שלום וברכה. ראשית אודה על עלון נפלא כמידי שבוע, על אפשרות לתת במה לתגובות, אני חושב שכשיש מקום להתבטאות זה נותן מקום להוצאות רגשות מעורבים, בפרט בתחום שעומד על סדר יומו של הציבור שלנו.

כבר תקופה שאני רוצה להגיב, אך לא עלתה באפשרותי, ואתייחס לתגובה שנכתבה בעילום שם בעלון חג הפסח.

אין ספק שאנחנו צריכים לחיות באמונה ובביטחון שהכל מלמעלה, ובדרך שאדם רוצה לילך מוליכין אותו. אבל, ופה יש אבל גדול, דווקא מהציבור הליטאי שגם אנכי נמנה אתו, היה מתבקש שירימו את הכפפה. מדוע רק האוכלוסייה החסידית לכל גווינה ויחד עם אדמו"ריה הרימה את הכפפה הן בדיוור והן בעניין הכספים לחתונות, בצורה מאורגנת ומסודרת, עם החלטה אחידה לכל בעל משפחה, אך בציבור הליטאי המצב שונה לחלוטין? דווקא מהם היה מצופה שיעשו לדבר סוף. נכון שכתוב שאדם צריך לשלם ממון בשביל להשיא בתו, אבל במצבנו שהיוקר יאמיר, ואינו דומה תשפ"א לתשע"ה, צריך לקום ולעשות מעשה, לפתוח שכונות וקהילות ברחבי הארץ ולהציב רף בסדר עלויות של החתונה.

צריכה להיות לכך דרישה אחידה בכל הציבור הליטאי, וזה צריך להגיע מראשיה דורשיה וחכמיה. מי כמוכם הגמ"ח המרכזי כגוף תומך ומסייע לכלל הציבור, יודע מה עומד מאחורי אלפי משפחות שמחתנות ילדים. יש צורך גדול ועצום בשינוי התפיסתי הזה! במסגרת תפקידי כתומך בכלכלת משפחות, נחשפתי למאות הורים שאין להם לחם וחלב, כי התחייבו לילדיהם מאות אלפי שקלים, ומתביישים לומר אין לי, כי לא יקחו את בתם. וכי הבנות לא מספיק טובות ואיכותיות מצד עצמן!?

ולכן צריך לשנות את התפיסה ואת הגישה, ורק כך נוכל לחתן בצורה מכובדת ללא בושה וחרפה, מה יגידו ומה יאמרו כשנשלם מעט על ילדינו. אתם כגוף מוכר ואהוד בציבור - יכולים להביא את השינוי!

אם מוסיפים את תגובתי - שיהיה בעילום שם, תודה

השאלה הגדולה, מה עושים עם 200 אלף ש"ח, היא שאלה שאנחנו המצאנו.

כל אחד יכול לשאול את שכנו החסידי, ויקבל תשובה ברורה, שקושיא מעיקרא ליתא. ואם ירצה, ישאל את שכנו הספרדי על 100 אלף ש"ח ופחות... והתשובה תהיה בפשיטות גמורה. ומעניין, שרובם גרים אתנו, ולא בפריפריה!

ח. שולביץ

לגבי מי ששאל איך יחתן את הבת שלו ב25000 דולר

אם גדולי הדור כבר אמרו (וכפי שהבאתם במדור עצמו) שאין מקום לתופעה של נתינה של ההורים מעבר ליכולותיהם, מדוע אין את זה בפועל? לאחרונה התפרסם בעלון מכתב מאחד המעיד על עצמו כשייד לקהילה החסידית, ומספר על מצב שונה של התחייבויות נמוכות שאפשר לעמוד בהם, כאשר למרות זאת רבים רבים מהחתנים ממשיכים להיות שקועים בלימוד, ספונים בעולמה של תורה.

אולי באמת הגיע הזמן שיהיה כך גם אצל הליטאים. כ"כ נכון!

רחל

למכתבים ותגובות לחצו כאן

או בדוא"ל: Alon@hagmach.org.il / 6428158@gmail.com

מכלכל בחסד

אתם שואלים

הרב גוטמן משיב

שאלות ותשובות בנושא כלכלת הבית - בשיתוף ארגון מסילה

הרב ישראל גוטמן | מומחה לכלכלת המשפחה ומנהל מקצועי במסילה

שאלה:

בה רגשות סיפוק מחד, הן ברור שהפעם זה יצא מוצלח במיוחד. אך באותו רגע היא חשה גם החמצה: חבל שלא הכינה קצת יותר, יכול להיות שמישהו מהסועדים רצה מנה נוספת אך לא נותר לו, יתכן והיה מי שלא יצא מהסעודה שבע מספיק.

ובשבת אחרת, בה נאכלה הסעודה בהנאה, אך בסיר נותר מעט, הרגשתה נפלאה. אכן, הפעם יצא טעים במיוחד, וגם היה בשפע לכל אחד בכמות שרצה.

הדברים שווים גם לכלכלת הבית. כל עוד אנו מתנהלים ללא תקציב מוגדר, גם

אם נגדיל הכנסות - לא נחוש רווחה. כל עוד לא נלמד לחיות עם מה שיש, ונחליט להותיר ממנו עודף - הכסף ימשיך להיעלם לחלוטין. וגם אם כתגובה נגדיל שוב את ההכנסות, נגלה להפתעתנו שגם הכסף הזה נעלם באורח פלא...

יתחושת השובע' בסופו של חודש נובעת מתכנון מוקדם. הפתרון היחיד הוא ללמוד את ההתנהלות הנכונה עם התקציב. ברגע שישאר בידינו סכום כסף בסוף

החודש, נחוש רגועים, מסופקים. נרגיש שיש לנו כל צרכינו!

נסו לתכנן כמה אתם הולכים להוציא החודש, וכמה הייתם רוצים להשאיר בצד.

זהו אתגר קטן-גדול ומלא סיפוק!

ובל נשכח, שישנן עוד סיבות שלא לגמור את כל הכסף שברשותנו, וכפי שכתב מרן החפץ חיים זצוק"ל בספרו נפוצות ישראל (פ"ו): 'החכם עיניו בראשו להתנהג בהוצאות ביתו בכל ענייניו רק כפי ערך הרווח שלו ופחות מזה מעט, אולי יזדמן איזה עת שלא ירוויח כ"כ'. ■

אני מנסה בכל חודש עם כל הכח לחסוך כמה שקלים שיישארו בסוף החודש, אבל מידי פעם מתגנבת לי המחשבה, אולי אני טועה ועדיף לחיות כל חודש את כל מה שיש בלי להשאיר פרוטה? אני לא מדבר להיכנס לחובות או למינוס, אלא פשוט לגמור את כל ההכנסות שלי בכל חודש, במקום לוותר על דברים שצריך.

תשובה:

בהמשך למדור הקודם בו דיברנו על 'מקררים' (חשבונות בנק וכרטיסי אשראי שנועדו להיות אמצעי תשלום להעברת ההכנסות לכיוון של ההוצאות), הפעם נדבר על ה'מקפיא'.

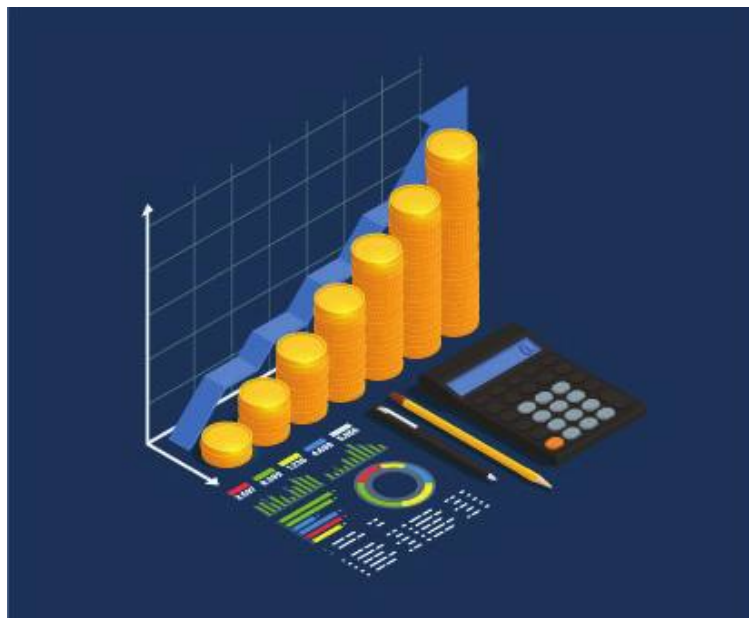
המקרר נועד לכספים השוטפים שלנו - להוצאות הקבועות, וכן להוצאות שמשתנות מידי חודש בחודשו. ואילו המקפיא נועד לכסף שאנו שמים כל חודש בצד להוצאות השנתיות (כלומר הוצאות שיוצאות פעם או פעמיים בשנה כמו פורים, פסח, מועדי

תשרי, תחילת שנה, בין הזמנים וכדו'), וכן להוצאות הרב שנתיות שיגיעו בס"ד כמו בר מצוות, חתונות ילדים, שיפוץ וכדו', והוצאות בלתי צפויות שאמורות להגיע במהלך החיים כמו רכישת מוצרי חשמל וכן על זה הדרך.

המהר"ם שיש שהיה מגדולי האחרונים, מגלה לנו את סוד העניין בחיבורו 'דרושים נחמדים' (סוף מס' חולין). נאמר בפרשת ויקהל: "והמלאכה היתה דים לכל המלאכה לעשות אותה והותר". מהו ביאור המילה "והותר"? די היה לכתוב שהמלאכה היתה דים! מבאר המהר"ם שיש: "והותר, כי בכל יתרון נראה שהיה לו די, ובלא יתרון אינו ניכר אע"פ שהיה לו די".

נסביר את עומק דבריו בדוגמא מהחיים.

לאחר סעודה שניה בשבת מביטה עקרת הבית בסיר החמין ברגשות מעורבים; הסיר הריק עד סופו מעלה

לשאלות למדור לחצו כאן

או בדוא"ל: 6428158@gmail.com / Alon@hagmach.org.il